

ikke vilde optage Forhør over de Paagjældende, da kan jeg ikke tjene den ærede Ordfører deri, thi jeg tror ikke, at derved vilde fremkomme Andet end, at de, den Ene efter den Anden, vilde sige, hvad der er blevet sagt af en af de 16, at vel var Manden halvfjorndrukken, men ellers var han en ganske stikkelig Mand. Der siges, at de maatte lunde dømmes derfor, men jeg vilde ikke have den mindste Tilfredsstillelse af, at de kunde blive dømt for en saadan Erklæring. Naar den ærede Ordfører lægger Vægt paa de private Mænd, som have afgivet Erklæring til Forbødel for Andrageren, da vil jeg sige, at i Udvalgsbetænkningerne, som jeg før citerede, fra 1866—67 og fra 1867—68 siges det ligefrem, at saadanne Erklæringer ere ikke tilstrækkelige og have Mindre at betyde; de ere altsaa heller ikke i dette Tilfælde tilstrækkelige, og det er ganske hensigtsløst, om man vilde finde Bevis i yderligere Erklæringer — det vil ikke være nok. Der skal positiv Erklæring fra Øvrigheden, som gaar ud paa, at den Paagjældende er anbefalingsværdig. Under disse Omstændigheder vil det ærede Thing se, at jeg ikke kan anbefale Vedtagelsen af dette Vædringsforslag, saa meget mere som jeg baade af formelle og reelle Grunde maa anse det for overordentlig uheldigt, om det skete. Hvad vilde Følgen blive af, at man i dette Thing ledte og tog ud mellem Andragerne dem, som ikke ere opførte paa Lovforslaget, og det blev Sædvane, at de Folk, som ikke vare optagne paa Lovforslaget, henvendte sig til Folkethinget, og Folkethinget saa kom med Anmodning om Oplysninger i den Retning og behandlede disse forskellige Sager, hvad der maatte kunde ende med Indstilling i Vædringsforslag saaledes som idag? Det vilde forstyrre den rolige Behandling, som disse Sager skulde have. Man har jo ogsaa et andet Remedium, man kan jo gaa en anden Vej, nemlig den at komme med et særskilt Lovforslag. Er det Thinget saa meget om at gjøre at faae denne Mand, som nu har levet her uden Indfødsret i 23 Aar og derfor synes at maatte kunne undvære den det 24de med og vente til næste Aar, udstyret med Indfødsret, saa kom med et særligt Lovforslag, saa fortærediger man ikke Behandlingen af de øvrige i Lovforslaget omhandlede Meddelelser af Indfødsret, saa kunne vi faae yderligere Oplysninger uden at opholde de andre. Det vil jeg raade ærede Medlemmer at gjøre. Det vilde være mod al Sædvane og mod, hvad der er naturligt og rigtigt, om man her ved et Vædringsforslag vilde optage Nogen, hvad der, som sagt, kun er sket i de to anførte Tilfælde, hvor der var særlige Grunde derfor, hvilket

der ganske vist ikke er i denne Mands Testimonium.

**Ordføreren (Bajer):** Den høitærede Minister kaldte det for en drabelig Fremgangsmaade, at komme med en foreløbig Betænkning, og det syntes, at den høitærede Minister havde følt sig særlig ubehagelig berørt deraf. Jeg tror, at jeg paa Udvalgets Vegne kan erklære, at der aldeles ikke i den foreløbige Betænkning skulde ligge og heller ikke laa det Allermindste, som den høitærede Minister kunde føle sig ubehagelig berørt ved. Jeg tror, at vor Skrivelse og Alt, hvad der fremkom deri, var saa hensynsfuldt som vel muligt mod den høitærede Minister; var der Nogen, der skulde føle sig ubehagelig berørt, var det snarere Politimesteren i Nykjøbing, og vi kunne ikke komme bort fra den Anskuelse, at det skyldes nærmest ham, at nu først Ministeriet og senere Thinget har maattet være uleiligt med denne Sag og bruge saa lang Tid for en enkelt Person. Jeg maa beklage, at jeg ikke har hørt eller ikke har forstaaet den høitærede Minister, da han privat her i Thinget havde yttret til mig, at der laa en Skrivelse færdig til Udvalget, nemlig Skrivelsen af 27de November, og at Udvalget kunde faae yderligere Oplysninger. Jeg veed aldeles bestemt, at jeg ikke har hørt den høitærede Minister sige noget Saadant. At den høitærede Minister privat skulde have sagt det til mig her i Thinget, veed jeg ikke; men jeg tvivler naturligvis ikke om, at den høitærede Minister har sagt det, naar han siger det, og at Skylden altsaa har været min; men det kan jo være sket under saadanne Omstændigheder her i Salen, at jeg har været undskyldt, naar jeg ikke har hørt det. Det er muligt, at en Del af Misforstaaelserne kan være kommen deraf, og derfor griber jeg Leiligheden til at erklære dette. Nei, naar vi kom med den foreløbige Betænkning, var det ganske vist et Hovedhensyn at øve et Tryk paa det Sted, hvor vi troede, at Trykket behøvedes, og jeg tror ogsaa, at den høitærede Minister, naar han ser, hvor lang Tid, der tidligere var gaaet mellem Forespørgselen til Nykjøbing og Svaret derfra, vil indrømme, at der kunde være Grund dertil. Jeg synes endogsaa, at den høitærede Minister maa takke os for, at vi ydede vor Medvirkning til at faae Svar, naar man tænker sig, at paa den første Forespørgsel fra Ministeriet af 24de Mai indløb der ikke Svar før i Midten eller efter Midten af August, og da senere Ministeren forlangte yderligere Erklæring fra Byraadet, som der